

révület

ha gyötört már fájdalom óraketyegős, világatlan
éjjel, és bejártad a házat, kósza lélek, ki hazajár,
de aludni nem tud. kit évszázados görcs ránt egyetlen
fájó emlékezetbe, napok helyett égnek, égetnek
túlhajsolt szerveid, míg a többiek az igazak álmát,
te pedig a felejtés pohara helyett, esténként lerészegedsz,
akkor tudd, nem lehet külön életed ennél, hisz van
otthonod, szuszogó család, ki számol munkáddal,
álmodik terveiddel, együtt rezdül köznapi félelmeiddel.

mégis benned az érthetetlen emlék, fejthetetlen álom,
szorongás, távoli életek kínjaitól zaklatott vendég reszket.
mert ki tudja hányféle halálba fulladó fájdalomtól hánykolódsz,
sötétben tapogatva, akár egy cet gyomrában, zsigerek között,
elzártnak, áthatolhatatlan alagutakon, mint túlhízott epekő.

az a néhány, látszólag semmiből jött pánikroham,
amit ki tudja honnan...

de emlékezik a májad, égő, savtól mardosó gyomrod
régis nagy büntetéseidre. mert hiába szent ügyek,
táltos hitűek varázsos látomása...

most menekülnél a még frissen
ruganyos, hibátlan testtől, de nem vagy elég bátor
elrúgni magad. kimászol hát nyári éjjeleken,
csillagokat nézni a tetőre, ahol a gerincen, cserepeken ülve,
arra eszmélsz, hogy az égi patanyom, alig se tűnik ma holdnak,
de a csillagos tejúton a szél inged alá kap. felvert portól kijózanodsz,
és az előőrsre gondolsz,

hogy mára egyedül te vagy, az utócsapataidra,
hogy azok a tiéd. furcsa minták, ismeretlen képek
ragyognak, régi életek, s hogy mindben ugyanaz a pattogó
máglya. És tartod az irányt, a szádat is súlyba, csak két sámáni
dobhártya perreg. a gyereked az ablakon túlról
felkacag álmában, és te továbbra sem tudod, hogy mi éget,
mi emészt, miféle hibák után, miféle dalt kéne újratekdened.

belekezdeni bármibe

az is egy élet, hogy vársz, mert van kire.
meg az is, ha csalódtál a nagybetűs
szerelemben. és élet az is, hogy a lugason
hagyott rothadó szőlőt a darazsak dongják,
pedig odaadhattad volna pár héttel ezelőtt
bárkinek. gyümölcscukor, édes őszi kaptár.
félíg se szeretni, ami túl közel. tél jön, hosszú
hibernáció, s aztán hiszi a piszi, hogy voltál,
lehető fontos épp neki. úgy kezdődik ez is:
céltalan csámpás élet, pedig dongani jöttél,
duruzsoló kis darázs. most meg vénülve
rohadni, forni, várni, belekezdeni
elterelésből bármibe.

Kürti László 1976-ban született Vásárosnaményban. Költő, író. A Vörös Postakocsi folyóirat versrovatá-
nak szerkesztője. Könyvei: *Félszavak* (1999), *Akvárium* (2003), *Alkalmi otthonok* (2007), *Testi misék* (2012),
a csalásról (2017), *Ahogy én öleltem* (2020).